

Vuslat Günlükleri 3

– ADEM EFİLOĞLU · 02 Şubat 2022

Yasemenim;
Gidişini taşlara kazıdığımda,
Kanadı parmaklarım.
Kanla yazdım ismini kayalıklara,
Seni tanır oldu ıssız topraklar,
Seni taşır oldu rüzgâr,
Ne zaman aklıma düşsen,
Alıp getirdi kokunu yamaçlardan...

Yasemenim;
Dili lal şiirler tutuştururken eksik kelimelerden,
Gecenin nabzına nabzına tutuşuyor yalnızlığım.
Şimdilerde ruhum yitik .
Canımın kalanıyla vuslatına dilemma,
Sensizliğin kıyametiyle,
Her sabaha yabancıyım...

Yasemenim;
Üzülme, acımdan kırdığım dişlerim helalin olsun.
Sözcüklerim yokluğuna yazılan,
Savunmasız şarkıları kiskandırısın.
Aklımı kendinden kaybettirecek kadar,
Bırak çıldırsın şiirlerim,
Harflerim infalidir söyleyeceklerimin...

Yasemenim;
Hikâyemiz vuslatına yazılırken,
Sabır sardım yaralarım.
Söylesene sensizliği yaşamak için miydi?..
Sensiz tarifini yapamadığım hayat.
Sensizliğe alışmak için mi var koca kâinat!..
İşte ölmediğim onca zamana inat,
Vebali boynuna onca acının,
Vebali boynuna benden çaldığın zamanın...

Yasemenim;
Bir dūşü yarama sardım,
İçimde gittikçe büyüdü aşkın...
Meğer yüzyıllar boyu uyumuşum
Şimdi sana uyandım...

Âdem Efiloğlu